

da ikke absolut ikke vil, maa kunne blive nogenlunde enig om, at Tidsforholdene paa dette Omraade ere af en ganske anden Beskaffenhed nu, end de vare den Gang. Det kan godt være, at Tilstanden i det store og hele er gaaet frem til det bedre, men det udelukker ikke, at den paa enkelte Punkter kan være gaaet frem til det værre, og at der er kommet en Selvraadighedens og Egenkærlighedens og Voldshandlingernes Aand ind i mange Forhold, som have givet sig Udslag i en raa og voldsom Behandling af Personer, som dertil ikke have givet rimelig Anledning. Naar det er Tilfældet, naar man maa sige, at dette er noget, der gaar i Svang, noget, som jævnlig sker og ikke viser Tegn til at forandres, er det ikke Tidspunktet at tælle efter, om der i Aar er et Par Tilfælde mere eller mindre end i forrige Aar. At Forholdene ikke vare saaledes i 1866, kan man med allerstørste Sandsynlighed bevise, nemlig ud af Straffelovens 18de Kapitel, idet der deri fastsættes som en Undtagelse fra Reglen: privat Paatale for simple Hug og Slag, d. v. s. Vold, som ikke er af den Beskaffenhed, at den falder ind under § 203 og heller ikke ind under de aggraverende Forhold, som omhandles i §§ 201 og 202. Man er den Gang gaaet ud fra, at naar en Person øvede legemlig Vold mod en anden, havde det sin Grund i et personligt Forhold imellem dem, en virkelig eller misforstaaet Fornærmelse eller lignende. Det havde en rent personlig Karakter, mente man, og saa var der ikke Grund til at antage, at den Person, der havde øvet saadan Vold mod Per, ogsaa skulde gøre det mod Poul. Deraf fulgte saa, at det maatte være Genstand for privat Paatale, og derefter bestemtes naturligvis ogsaa Straffen. Men hvis Forholdene udviklede sig saaledes, at Personer overfaldt andre og bruge deres overlegne Kræfter til Slag, Mishandling, Stød, Spark, hvilket som helst, som ikke medfører Saar, og det ikke er personlige Hensyn, men en almindelig slet Tilbøjelighed, der gør sig gældende hos dette Individ, ere vi uden for det Omraade, hvor det er den private, der selv har at varetage sin Ret, saa er det Samsundets Sag at gøre det, saa komme vi dertil, at man maa have offentlig Paatale og ganske naturlig i Forbindelse dermed ogsaa strengere Straffe end i de Tilfælde, hvor det maa antages, at personlige Hensyn have været de bestemmende. Det er Synspunktet, fra hvilket dette Lovforslag maa ses, og jeg er vis paa, at det er det Synspunkt, hvorfra alle de Herrer, der samstemme med Lovforslagets første Paragraffer

eller i det hele med dets Principper, se Sagen. Naar man saa foruden at stærke Straffen — thi Meningen er jo, at Straffen skal stærkes for de her omhandlede Handlinger, selv om Straffen kun bliver Bøder og Fængsel — har medtaget en ny Straffeart, turde det være ret naturligt. Naar det nemlig med den nuværende Lovgivning i mange Tilfælde ikke har været muligt at saa dem i Tale, som have øvet Bøllehandlinger — naar Bødestraffe, selv saadanne, som maa affones med 3 og 4 Gange 5 Dages Vand og Brød, ikke have vist sig tilstrækkelige, fordi det er erfaringsmæssigt, at Foll, som først have jeg vil ikke sige faaet Smag paa Vand og Brød, men dog ikke bryde sig derom, ikke lade sig afftrække — mener jeg, at der ikke kan være noget at indvende imod, at man søger en anden Straffebestemmelse, som man tror vil give Respekt. Og man turde da have for Øje, med hvilken Moderation denne anden Straffeart skal anvendes. Bestemmelsen i § 3, første Stykke, sidste Punktum, siger, at denne Straffeart skal komme til Anvendelse, naar „Handlingen vidner om Tilbøjelighed til raa og voldsom Fremfærd“. Det skal ordentligvis altsaa kun ske i Gentagelsestilfælde.

Efter at jeg saaledes har gjort mine Bemærkninger til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 12te Valgtreds (Winblad) med Hensyn til hans Hovedbetragtning, skal jeg ikke komme ind paa det øvrige. Hans taabelige Insinuation med Hensyn til mit Forhold til Pressen skal jeg naturligvis lade ligge, ligesom ogsaa de Sagen aldeles uvedkommende Betragtninger over mit Forhold i en tidligere Embedsstilling og overhovedet de øvrige Betragtninger, som han kom frem med, og som ikke vedrørte selve det foreliggende Lovforslag. Jeg skal kun gøre en Bemærkning i Anledning af en enkelt Ytring af ham. Han fandt, at det var en saa usikker Betegnelse, der stod om, i hvilke Tilfælde Straffebestemmelserne i § 3 skulde komme til Anvendelse, nemlig naar Handlingen har medført Forstyrrelse af den offentlige Fred eller været forbunden med Overtrædelse af Politiforskrifter, og dette gav ham Lejlighed til at rette et Hib til Politiautoriteterne og Domstolene. Jeg skal bemærke, at Bestemmelsen var ikke saaledes affattet i det Lovforslag, jeg forelagde, jeg søgte et andet Kriterium, men jeg accepterede dette, og det er sat ind med Entstemighed i Landstinget. Det er imidlertid en i vor Straffelovgivning meget velbekendt Maade at skelne mellem, hvor offentlig eller privat Forfølgning skal finde Sted ved Sager, der efter deres Beskaffenhed snart egne sig til at